

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Diff. 5. Proponitur sextum fundamentum ex iis quæ adfert idem
Alvarez.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

illud: Quia vult voluntas, non excludit concursum Dei, & influxum, adeoque nec habet rationem prioris ante influxum divinum; ita tamen ut excludat rationem suam determinationis ad unum, à solo Deo oriundam. Directè ad argumentum dici potest. Falsam esse per nos hanc causalem: ideo Deus influit, quia creatura vult influere, nam hæc ut hic ponitur causalis, supponit priorem esse influxum creaturæ, & pro illo priori, exclusivum influxus Divini.

Punctum Difficultatis 5.

Proponitur sextum Fundamentum ex iis, quæ adferuntur idem Alvarez.

IMPUGNAT 1. L. 3. de Auxiliis d. 23. dicitur quæ Deum motione præcipuâ, prædeterminativâ, applicari debere voluntatem creatam ut liberè, & infallibiliter operetur, quod ipsum præter Auct. S. Thom. sic probat. Virtus quæ respicit finem, movet & applicat cæteras potentias ad suas operationes, ut videre est, in voluntate intendente finem, aliisque virtutibus imperantibus in suum bonum actus aliarum virtutum: sed Deus respicit finem omnium causarum secundarum; Ergo movet & applicat voluntatem creatam ad suas operationes.

RESPONDETUR. Querendo, cum etiam creatura libera respiciat finem, cur etiam non se movebit, nec applicabit ad agendum; Si enim id non habet; falso inferetur talis applicatio, ex præcisa formalitate intendendi finis: Si autem id habet, concordandæ sunt hæc duæ applicationes, quod non facit arguens. In Nostri autem principiis hoc ita fit; applicat enim Deus creaturam per cogitationes, quæ sunt in nobis sine nobis; creatura etiam intendens finem, unâ cum concursu Dei determinat se, Deus seligit principia, quæ prævidentur eventum habitura; creatura ita illis utitur, ut posset non uti, applicatque se usu illorum. Deinde concedi potest totum argumentum; Nam concessum, quod applicetur à Deo ad agendum voluntas, nego id fieri per prædeterminationem; sed per motus primos indeliberatos, quos Deus immittit, per completionem potentia ad agendum, & similia.

INSTAT 1. Deus est causa finalis applicationis causarum secundarum; Ergo & efficiens; quia aliàs aliud esset ultimus finis omnium creaturarum, & aliquid aliud præter Deum esset primum efficiens.

RESPONDETUR. Concedendo totum; sed negatur hanc applicationem prædeterminatione fieri. Quando autem urget dominium Dei in ipsam operationem, illud per hoc salvatur; quod tale habeat, quale habere vult; vult autem

habere libertatem, quæ non servaretur, si poneretur prædeterminativa applicatio.

INSTAT 2. Quando agens, præsertim si habeat infinitam virtutem, utitur instrumento ad aliquid efficiendum, tribuit ei, in ipso actuali usu, virtutem intentionalem ad effectum illum producendum; qualis virtus tribuitur etiam sacramentis novæ legis, quæ virtute Divina, gratiam efficiunt, quam significant, sed Deus utitur creatura, &c. tanquam instrumento ad efficiendum, ut nostrum liberum arbitrium actualiter cooperetur Deo excitanti & vocanti; Ergo tribuit illi intentionalem virtutem, ad huiusmodi effectum infallibiliter producendum, hæc autem est prædeterminatio.

RESPONDETUR. Querendo, cum Deus utitur prædeterminatione, tanquam instrumento, an superaddat adhuc aliquam intentionalem virtutem, vel non? si non superaddit; Ergo nec auxilio in entitate indifferenti, quod prævidetur ex suppositione infallibiliter operaturum, vel aliquibus aliis, superaddenda erit talis virtus. Deinde si illi prædeterminationi tanquam instrumento, non superadditur ulla intentionalis virtus, jam erit hoc ipso falsa assumpta Major. Quod si dicas, etiam illi imprimi intentionalem virtutem; hoc ipso dicis prædeterminationem ulterius prædeterminari, adeoque concedis processum in infinitum. Directè dici posset, quod Deus tribuat virtutem intentionalem, sed proportionatam instrumento; consequenter si instrumentum sit liberum, debet illi tribuere virtutem intentionalem, non determinatam ad unum; talis autem non est prædeterminatio. Et si concedenda foret virtus ista intentionalis, sufficienter salvaretur ratio selecti auxilii, ratione cogitationum, quæ sunt in nobis sine nobis, &c. Major etiam est absolute falsa: quia dum elevat Deus sacramenta ad producendum gratiam, nullam illis virtutem imprimit. Denique nec hoc explicatur, quid veniat nomine virtutis intentionalis?

INSTAT 3. d. 8. n. 24. Qui efficit ut liberum arbitrium seipsum determinet ad operandum, prædeterminat; nam prædeterminare, est, prius in signo rationis, determinare vel efficere, ut aliquid se determinet; sed Deus facit, ut se arbitrium determinet, ergo prædeterminat.

RESPONDETUR. Prædeterminationem duplicem posse considerari; primam impropriam, ordinatam ad tollendum indifferentiam habendi, vel non habendi vires, tribuendi auxilium selectum, & concursum specialem in ratione beneficii stalem determinationem impropriam Nos etiam admittimus. 2. Potest cogitari prædeterminatio stricta, stans in determinatione antecedenti simpliciter, ad hoc non nisi agendum, ut nos determinemus, & quæ posita non possit fieri oppositum, & hanc negamus.

IMPUGNAT 2. Idem. Inter potentiam constitutam

statum in actu primo, per virtutem activam in
permanentem, vel per habitum superaddi-
tum, & actuale operationem ejusdem poten-
tiae liberae, datur motio quaedam praevia, per
quam ipsa voluntas, completur in sua virtute ac-
tiva; sed haec motio physica praedeterminat
voluntatem; quod ipsum prob. nam cum illa
motio praevia sit transiens cum actu, ad quem
moveretur, impossibile est, quod in voluntate ponatur,
& voluntas non operetur actum illum, ad
quem Deus, movere efficaciter, eandem volun-
tatem.

RESPONDETUR. Negando Minorem cum
sua prob. quae difficile aliquid assumit; nam si
datur gratia sufficiens, quam dari fides docet,
illa etiam erit quid medium inter potentiam na-
turalem in actu primo, & inter consensum qui
posset esse, estque illa gratia transiens; & tamen
de facto posita in voluntate, non operatur ac-
tum; Ergo ex sola illa mediatione, & formalitate
transientis, non recte infertur impossibilitas
secundum quam impossibile sit, ut voluntas
non operetur actum illum: sed posito etiam,
quod sine ulla restrictione, verum esset hoc
principium assumptum, impossibilitas illa non
operandi, posset haberi ex suppositione nonnisi
consequenti. Ad Majorem quod attinet, si
recte intelligatur vera est; nam efficax auxilium,
non est quid habituale, sed actuale; hinc in-
ter ipsam potentiam, & inter ipsum actum quo-
dam modo mediat in ratione virium, causativi,
operativi; & in ordine etiam naturali aliquid si-
mile mediat, saltem cognitiones quas appellat
Antoteles immixtas a bona fortuna. Quan-
do autem d. 91. n. 8. assumit, quod ad singulos
actus supernaturales necessario requiritur auxilium
gratiae efficax, & quod hoc auxilium nisi
sit praedeterminativum, non sit efficienter & ef-
ficaciter factum ut operemur, utrumque im-
merito assumit; primum quidem, quia alias qui
habet solum gratiam sufficientem, careret ne-
cessario praerequisito ad agendum: secundum
autem immerito dicit, quia nos agnoscimus a
gratia, ipsum etiam actum efficienter produci.
Denique auxilium selectum potest appellari
motio praevia & transiens, cum quo, quamvis
non sit praedeterminativum, infallibiliter est
operatura voluntas, licet posset non operari.

IMPUGNAT 3. Impossibile est, quod auxilium
inherens libero arbitrio ex sola reali & in-
trinseca virtute, quam habet ut venit a Deo, ex
cuius scientia media, inducat certum & infallibili-
ter consensum, nisi habeat virtutem physice
praedeterminandi voluntatem ad eundem con-
sensum eliciendum: etenim seclusa determina-
tione physica, & praescientia futuri consensus ex
hypothesi, non est aliquod fundamentum, cui
certitudo & infallibilitas futuri consensus, inni-
ti possit.

RESPONDETUR. Quod assumat argumen-

tum aliquid, quod probandum fuisset, dari auxilium
inherens ex intrinseca virtute infallibiliter
inferens consensum; sed hoc transito, etiam
per hoc satisfit argumento, quod fundamen-
tum cui certitudo & infallibilitas futuri condi-
tionate consensus inniti possit, sit suppositio ipsius
met consensus. Inquit etiam alias idem d.
87. si non ponatur physica praedeterminatio,
quomodo a Deo applicetur ad agendum libe-
rum arbitrium? sed hoc jam solutum est, quod
applicetur collatione virium agendi, illumina-
tione facta in nobis sine nobis, selectione com-
principiorum, selecta autem principia, si confe-
rantur, infallibiliter inferunt mentem, & sunt
fundamentum, cui certitudo & infallibilitas fu-
turi consensus inniuntur &c.

Punctum Difficultatis

tis 6.

*Proponitur septimum Fundamentum, petendum
ex concursu Dei.*

INexplicabile est, quomodo actus liber, si
non datur physica praedeterminatio, pendeat
a voluntate Dei, & concursu. Hinc

IMPUGNAT 4. Actus liber creaturae, non
potest fieri independentem a concursu creatu-
rae, ita ut etiam non possit fieri independentem a
voluntate Dei, se determinantis ad concurrendum,
quod est formalissimum praedeterminare.

RESPONDET I. Oviedo & dicit Deum ha-
bere aliud decretum circa bonos actus, aliud
circa malos; circa actus bonos habet Deus de-
cretum, quo dicat, volo quantum est ex me, ut
sit actus amoris; ita tamen illum decerno, ut vo-
luntas possit ab illo cessare, dicitque hoc decre-
tum habere in se imbibitum affectum compla-
centiae explicabilem istis verbis: Utinam sit iste
actus. Circa actus autem malos habet Deus
decretum, quo dicat, volo ut quatenus est ex
me, non deficiat actus odii, ut iura voluntatis
non infringantur, quem actum vellem ego non
produsi a voluntate, quia malus est. Quod etiam
decretum habet in se imbibitum actum dis-
plicentiae exprimibilem istis terminis, utinam
non sit talis actus. Haec responsio

NON SATISFACIT I. Quia decretum, de
quo hic quaeritur, ostendi debet esse tale, quod
sit principium per se requisitum ad operatio-
nem liberam, ita ut in quocunque statu reperia-
tur actio libera, in eodem statu reperiat etiam
decretum principians illam operationem: Sed
decretum Oviedini non est tale; quia non est ali-
ud, nisi praedefinitio actus liberi, quae per se non
est requisita ad operationem, alias peccans non
peccaret; quia committeret actionem non ha-
bens praerequisitum, ne peccet; nempe praede-
finitionem, nec apparet quomodo salva libertate
tale decretum posset formari, pro statu con-
ditionato?

NON

R. P.
H. MŁOD
JANOWSKI
Tom I. et Z.
D. VI
S.